U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobce: D. G.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2003, č. j. OAM-6231/VL-07-04-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 9. 2004, č. j. 59 Az 250/2003-25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 12. 2003, č. j. OAM-6231/VL-07-04-2003, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Ve včasné žalobě podané ke Krajskému soudu v Ostravě žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, neboť při prvním i druhém pohovoru uvedl důvody, pro něž se nemůže vrátit na Ukrajinu. Navrhl proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 21. 9. 2004, č. j. 59 Az 250/2003-25; ve správním řízení neshledal vady a přisvědčil žalovanému i v hodnocení důvodu, pro nějž byla žalobcova žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalobce opustil Ukrajinu proto, že nebyl schopen splácet úroky z peněz vypůjčených na úhradu nákladů léčení své manželky. Jeho věřitel mu vyhrožoval, a žalobce proto opustil Ukrajinu, aby si v České republice vydělal dlužné peníze. Tyto důvody však nemohou vést k udělení azylu, a žalovaný proto nepochybil, když zamítl žalobcovu žádost jako zjevně nedůvodnou.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel byl v zemi původu ohrožován na zdraví a na životě osobami ze zločineckých struktur. Pokud hledal ochranu u státních orgánů před vydíráním, zjistil, že i ony jsou součástí zločineckých struktur, a stěžovatel tak nemá šanci domoci se ochrany. Stěžovatel se proto domnívá, že jsou u něj dány důvody pro udělení azylu

podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť náleží do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, které jej pronásledují právě z toho důvodu, že není jejich členem, a domovský stát tuto situaci toleruje.

Stěžovatel upozornil též na to, že podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka mohou být za pronásledování považovány i diskriminační činy soukromých osob, pokud je státní orgány vědomě tolerují, odmítají jim čelit nebo nejsou schopny zajistit účinnou ochranu.

Dále se stěžovatel dovolával kasačního důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalovaný podle něj provedl nedostatečné dokazování; nepřihlédl přitom k velmi omezeným možnostem stěžovatele coby žadatele o udělení azylu, jak prokázat pronásledování v zemi původu. Krajskému soudu stěžovatel vytkl to, že nepřezkoumal dodržení procesních předpisů ze strany žalovaného, což učinit měl, byť stěžovatel v žalobě poukazoval na vady správního řízení jen v obecné rovině. Minimálně se měl zabývat tím, zda žalovaný ve správním řízení provedl dostatečné dokazování a zda jeho rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno.

Konečně napadl i to, že správní orgán ani soud u něj neshledaly překážku vycestování, neboť stěžovatel bude po návratu do vlasti a při zjištění státních orgánů, že požádal v ČR o azyl, vystaven administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. V této souvislosti stěžovatel odkázal na Zprávu MZV USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem stěžovatel požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, neboť pro uplatňování svých práv u soudu potřebuje být nadále přítomen v České republice. Soud však o této žádosti samostatně nerozhodoval: usnesení, jímž se řízení o kasační stížnosti končí, totiž vydal bezprostředně poté, co mu stěžovatelova kasační stížnost byla předložena.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v rozsahu a v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nepřípustnou.

Stěžovatel vytkl správnímu orgánu i krajskému soudu vady řízení a krajskému soudu navíc nesprávné posouzení právní otázky; v žalobě však žádnou z těchto námitek neuplatnil. Vnesl tak do kasačního řízení výlučně nové právní důvody, o nichž se v řízení před krajským soudem nezmínil, i když tak učinit mohl; kasační stížnost je proto jako celek nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se stížnostními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost jako nepřípustnou odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. 1. 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu